

Arrest

nr. 215 110 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SELIMOVIC *loco* advocaat S. MICHOLT, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 27 oktober 2017 België is binnengekomen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 30 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 14 november 2017 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing tot aanstelling van een voogd. Op 10 mei 2018 eindigde de voogdij van rechtswege.

1.3. Op 12 september 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 12 september 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 30/10/2017
Overdracht CGVS: 14/02/2018*

U had op 30 mei 2018 van 14u05 tot 17u52 (verder CGVS I) en op 9 augustus 2018 van 14u00 tot 16u05 (verder CGVS II) een persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, meester Martijn VERMEERSCH loco meester Sylvie Micholt, was beide keren aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtoun origine en hangt u het soennitisch geloof aan. U bent geboren in de stad Peshawar (Pakistan). Toen u ongeveer vier jaar oud was verhuisde u met uw familie naar het dorp Landi in het district Nazyan van de provincie Nangarhar. Uw oudere broer S. A. J. (CGVS (...), O.V. (...)) werkte voor de zender Shamshad TV. Omwille van zijn werkzaamheden viel de taliban jullie woning binnen. U was toen ongeveer elf jaar. Uw broer verliet Afghanistan en in september 2012 werd hem in België de vluchtelingenstatus toegekend. U en uw familie verhuisden naar de wijk Baburian in de stad Jalalabad. Daarna verhuisden jullie naar de wijk Joyhaft, eveneens in de stad Jalalabad. Op 16/06/1395 (Afghaanse kalender, stemt overeen met 6 september 2016 volgens onze kalender) kreeg uw vader een dreigbrief van de taliban. Uw vader kreeg 48 uur de tijd om 80.000 dollar te betalen of om u uit te leveren aan de taliban. Volgens u is de bedreiging gelinkt aan de beroepsactiviteiten van uw broer. Uw vader gaf geen gevolg aan de brief en diende een klacht in bij de politie. Acht of negen dagen later werd uw vader op straat geroepen door twee mannen op een motorfiets. Er werd geschoten, uw vader bleef ongedeerd, maar de persoon voor hem werd geraakt. Uw vader keerde naar huis terug en jullie verlieten Afghanistan diezelfde nacht. Aan de grens met Iran raakte u uw ouders kwijt. U reisde alleen verder naar België en op 30 oktober 2017 deed u een verzoek om internationale bescherming. Na jullie vertrek uit Afghanistan vond uw schoonbroer bij jullie woning een tweede dreigbrief van de taliban. Te staving van uw verklaringen legt u volgende documenten voor: een taskara, een klachtenbrief en twee dreigbrieven. Uw advocaat legde nog twee brieven voor dd. 31 mei 2018 en 31 augustus 2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Voorafgaand dient opgemerkt dat aan uw broer S. A. J. zes jaar geleden de vluchtelingenstatus werd toegekend louter op basis van zijn profiel als verslaggever bij Shamshad TV. Elk verzoek om internationale bescherming dient evenwel beoordeeld te worden op zijn eigen merites.

Wat u persoonlijk betreft dient erop gewezen te worden dat de door u aangehaalde vluchtmotieven geenszins weten te overtuigen.

Vooreerst blijkt uw kennis over de taliban aanwezigheid in de regio's waar u gewoond hebt, zo goed als onbestaande. Zo kan u geen specifieke leiders noemen van de taliban uit Jalalabad of Nazyan, de twee plaatsen waar u gewoond heeft. U slaagt er zelfs niet in om een naam van een leider van de taliban in het algemeen te noemen (CGVS I, p. 23). Er kan nochtans aangenomen worden dat als de taliban zo actief zijn in uw regio als u beweert en jullie persoonlijk problemen hebben met hen, u de

namen van hun leiders tenminste moet gehoord hebben. Ook over de beweerde aanval op jullie woning in Nazyan omwille van het werk van uw broer legt u slechts beperkte verklaringen af.

U weet bijvoorbeeld niet of er ooit een onderzoek is gevoerd naar aanleiding van deze aanval (CGVS I, p.24). U verklaart dat de taliban na deze aanval twee keer per week rondkwamen in het dorp op zoek naar uw broer. Ze zouden echter niet teruggekeerd zijn naar jullie woning om uw broer te zoeken. Het is weinig aannemelijk dat de taliban actief op zoek zouden gaan naar uw broer, zelfs tot twee keer per week, zonder naar zijn eigen huis te gaan (CGVS I, p. 24). Zelfs al was u destijds nog een kind kan er toch verwacht worden dat uw familie u beter zou hebben ingelicht over bovenstaande. Zeker gezien zowel u als uw broer het land zouden verlaten hebben omwille van problemen met de taliban.

Wat betreft uw problemen met de taliban in de stad Jalalabad dient opgemerkt dat het bevreemdend is dat ze jullie plotsklaps na vier jaar een dreigbrief zouden sturen. Hiernaar gevraagd antwoordde u dat jullie aanvankelijk vaak verhuisden, ondergedoken leefden en dat ze kwamen toen jullie gedurende een langere tijd op dezelfde plaats woonden. Gezien uw vader, zolang u zich kunt herinneren, werkte in het kantoor van zijn eigen handelszaak in het centrum van de stad Jalalabad en u tijdens jullie verblijf in Jalalabad onafgebroken dezelfde privéschool in de stad bezocht, is het niet aannemelijk dat ze jullie daarvoor niet hadden kunnen vinden en dat jullie ondergedoken leefden in de stad (CGVS I, p. 7 en CGVS II, p. 5). Bovendien zijn ook uw verdere verklaringen over uw levensomstandigheden in de stad Jalalabad niet geloofwaardig. U kon enkele schoolvrienden opnoemen, maar stelde dat u hen louter op school zag, u mocht geen vrienden maken met andere mensen van uw ouders. U zag uw vrienden nooit na school en u weet niet waar ze wonen (CGVS I, p. 16). Ook over uw burens kon u weinig vertellen. U verklaarde niemand te kennen vanuit uw buurt, op uw buurman G. A. na. Gevraagd naar jongens van uw leeftijd uit uw buurt, zegt u dat u ze soms zag maar dat u ze niet mocht contacteren (CGVS I, p. 17). U slaagde er eveneens niet in namen te noemen van vrienden van uw ouders. U kende zelfs de naam niet van de handelspartner van uw vader. U heeft nooit de namen gehoord van de vrienden van uw vader (CGVS I, p. 17). U verklaart louter dat er, op uw zussen en hun familie na, niemand bij u thuis op bezoek kwam (CGVS I, p. 17). Aangezien u verklaart bijna vijf jaar in de stad Jalalabad te hebben gewoond en uw vader een handelszaak heeft, kan het niet overtuigen dat u geen enkel netwerk zou hebben in Jalalabad (CGVS I, p. 16-17). Hoe de taliban dan uiteindelijk te weten kwam waar jullie woonden wist u trouwens ook niet te zeggen. U stelde dat het voor hen niet moeilijk is om iemands adres te vinden, hetgeen uiteraard niet verklaart waarom ze jullie na vier jaar plots begonnen te bedreigen omwille van de beroepsactiviteiten van uw broer in het verleden (CGVS II, p. 5).

Bovendien kunnen uw verklaringen over de door u voorgelegde dreigbrieven evenmin overtuigen. Toen u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud gevraagd werd van wie de eerste dreigbrief afkomstig was, moest u het antwoord schuldig blijven en u stelde dat u niet wist wie de brief ondertekende (CGVS I, p. 25). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud vermeldde u echter spontaan dat de persoon die jullie de brief gaf Z. G. heette (CGVS II, p. 5). Het is trouwens ook opmerkelijk dat u helemaal niet op de hoogte bleek te zijn van de inhoud van de tweede dreigbrief (CGVS I, p. 27). Gevraagd wat u gehoord hebt over de inhoud van deze brief verklaart u aanvankelijk dat u niet kan lezen (CGVS I, p. 27). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verduidelijkt u dat u wel kan lezen maar dat u het handschrift niet kan lezen. Hoe dan ook mag van iemand die een verzoek doet om internationale bescherming verwacht worden dat hij op de hoogte is van de inhoud van de stavingsstukken die hij zelf voorlegt. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de brief helemaal niet onleesbaar is, zoals u wil laten uitschijnen.

Bevreemdend is ook dat de taliban u wilde rekruteren terwijl uw broer in het verleden reeds geweigerd had om met hen samen te werken. Gevraagd of het sturen van dreigbrieven de gangbare manier is van rekruteren door de taliban, stelde u louter dat de taliban rijke mensen brieven stuurt om naar geld of hun kinderen te vragen. Gevraagd of de taliban nog op een andere manier rekruteren, zegt u dit niet te weten (CGVS I, p. 25 en 26 en CGVS II, p. 11). U hebt geen weet van andere jongens die gerekruteerd werden door de taliban (CGVS I, p. 26 en CGVS II, p. 11). Gevraagd waarom de taliban u eerst schriftelijk zou proberen te rekruteren en u daardoor de kans gaf om te vluchten, repliceerde u dat ze geld vroegen, u wilden te pakken krijgen en dat u niet wist waarom ze het op die manier deden. U herhaalde tevens dat ze 80.000 dollar eisten, een buitensporig hoog bedrag (CGVS I, p. 22 en CGVS II, p. 5). Bovendien stroken uw verklaringen over de rekruteringspoging van de taliban niet met de informatie van het CGVS. Hieruit blijkt immers dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op de lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen.

Bijkomend dient opgemerkt dat u zeer vage verklaringen aflegt over uw reisweg. U slaagt er niet in om een plaatsnaam op te noemen op de route die u in Afghanistan heeft afgelegd. U weet enkel dat u reed naar Nimroz. U herinnert zich geen enkel dorp, stad of provincie die u bent doorgelopen op weg van Jalalabad naar Nimroz (CGVS, p. 19).

Geopperd dat u toch de naam van steden moet gehoord of gezien hebben op uw route, zegt u dat er veel provincies waren maar dat u niet kon vragen welke dit waren. U wordt nog tweemaal aangespoord om plaatsnamen op uw route naar de grens op te noemen, u moet het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 19). De kaart waarover het CGVS beschikt toont nochtans verschillende grote steden aan, zoals de hoofdstad Kaboel, Ghazni, Qalat in Zabol en Kandahar, die op deze route liggen. Dat u dergelijke vage verklaringen aflegt over uw reisweg uit Afghanistan vanuit Jalalabad doet verder twifelen aan de omstandigheden waarin u uit Afghanistan zou zijn vertrokken.

Tot slot dient opgemerkt dat uw advocaat tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (CGVS I, p. 28) en in het schrijven van 31 mei 2018 aanhaalde dat u het profiel heeft van 'potential fighting age' en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan vrijwel zeker zal gerekruteerd worden door de taliban. Hiermee geconfronteerd verwees u naar bovenvermelde problemen met de taliban (CGVS II, p. 11). Nadat u verschillende malen werd gevraagd waarom de taliban net u zou willen rekruteren, los van de door u aangehaalde problemen, antwoordde u dat de financiële situatie van uw familie goed is en dat de taliban dergelijke personen viseert omdat ze geld willen krijgen (CGVS II, p. 11 en 12). Uit uw verklaringen blijkt echter geenszins dat u een persoonlijk risico loopt op rekrutering door de taliban. U geeft immers helemaal geen zicht op de financiële situatie van uw familie. Zo weet u niet wat het maandelijks of jaarlijks inkomen was van de handelszaak van uw vader, enkel uw vader en broer zouden dit weten (CGVS II, p. 12). Er kan verwacht worden dat u hier toch enig idee van zou hebben zeker gezien uw broer hier in België verblijft. Hoeveel gronden uw vader bezit en hoeveel deze waard zijn weet u trouwens evenmin (CGVS II, p. 7). Gevraagd om meer duidelijkheid te verschaffen over uw financiële situatie in Afghanistan kon u enkel zeggen dat jullie auto's hadden en alles wat jullie nodig hadden. Gevraagd wat u dan had dat uw klasgenoten bijvoorbeeld niet hadden, moest u het antwoord schuldig blijven en dit omdat u hen enkel zag op school en niets wist over hun families (CGVS II, p. 12). Deze uitleg is echter allerm minst aannemelijk. Het Commissariaatgeneraal benadrukt tevens dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)" behoort. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van april 2016. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group of other relevant grounds."

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven. Er dient dan ook vastgesteld te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande niets wijzigen. Met betrekking tot de klachtenbrief en de dreigbrieven moet worden vastgesteld dat uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas op te heffen. Uw taskara bevestigt uw identiteitsgegevens en herkomst, welke in deze beslissing niet ter discussie staan. De opmerkingen van uw advocaat werden hierboven reeds besproken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate

van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-

gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De informatie waarnaar in deze beslissing wordt verwezen, werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert drie middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.”

Verzoeker vat samen dat hij de taliban vreest omdat zijn oudere broer al problemen heeft gehad met hen omwille van zijn beroepsactiviteiten en omdat zijn vader recentelijk werd bedreigd en afgeperst.

Hij definieert het begrip vluchteling aan de hand van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en past de definitie toe op zijn zaak. Verzoeker bevindt zich hier in België waar hij zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 30 oktober 2017. Uit wat hierna volgt zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en hij geen andere keuze had dan zijn land van herkomst, Afghanistan, te verlaten. Daarnaast behoort verzoeker door zijn jonge leeftijd tot een specifieke sociale groep. Het UNHCR oordeelt dat personen jonger dan 18 jaar een specifiek risico kunnen lopen omwille van hun jonge leeftijd. Verzoeker loopt het risico om gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban. In Afghanistan zijn de autoriteiten, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie zoals uiteengezet in het derde middel, niet in de mogelijkheid om bescherming te bieden aan zijn eigen burgers.

Wat de gegronde vrees voor vervolging gaat verzoeker in op (i) zijn jonge leeftijd, (ii) zijn sociaal netwerk en (iii) de rekrutering door en voor de taliban.

Aangaande (i) zijn jonge leeftijd, houdt de bestreden beslissing onvoldoende rekening met zijn jonge leeftijd. Hij meent dat het UNHCR immers bepaalt dat elke persoon jonger dan 18 jaar bijzondere waarborgen moet krijgen, opdat zijn verzoek om internationale bescherming op een kindvriendelijke manier wordt behandeld. Dit houdt in dat de beoordeling van het verzoek rekening houdt met de kwetsbaarheid van de minderjarige en dat de feiten beoordeeld worden vanuit zijn perspectief (verzoekschrift, stuk 3).

Dat verzoeker tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming meerderjarig is geworden, ontheft de commissaris-generaal niet van de plicht om het verzoek op een kindvriendelijke manier te beoordelen. Verzoeker heeft de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn verzoek om internationale bescherming ervaren toen hij nog minderjarig was. Een eerlijke beoordeling veronderstelt dat deze bijzondere kwetsbaarheid in rekening wordt gebracht. Het UNHCR oordeelt ook in die zin. De bijzondere waarborgen die gelden voor minderjarigen verlopen niet op het moment dat de persoon in kwestie meerderjarig wordt. Zeker niet wanneer gebeurtenissen tijdens de minderjarigheid de ontwikkeling van de persoon hebben kunnen beïnvloeden (*Ibid.*).

Herhaaldelijk neemt de commissaris-generaal verzoeker het kwalijk dat hij niet op de hoogte is van bepaalde informatie. Bovendien worden veronderstellingen gemaakt over wat “*verwacht kan worden*” dat verzoeker zou weten. De beoordeling en de motivering van de commissaris-generaal is volledig strijdig met de aanbevelingen van het UNHCR over de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming door personen jonger dan 18 jaar. Volgens het UNHCR kan van een minderjarige verzoeker om internationale bescherming niet verwacht worden dat hij even gedetailleerde verklaringen zal afleggen als een volwassene persoon (*Ibid.*). Immers, een kind dat nog in volle ontwikkeling is, zal gebeurtenissen anders ervaren en zal deze eveneens anders verwerken. De problemen met de taliban zijn gestart toen verzoeker amper 11 jaar oud was. Zijn huis werd aangevallen en zijn broer moest gedwongen vluchten. Dit zijn enorm traumatische gebeurtenissen voor een kind van 11 jaar. Ook al is verzoeker op dit moment 18 jaar, houdt dit geen verplichting in voor hem om zich bij zijn familie te informeren over deze beangstigende periode. Verzoeker kan niet gedwongen worden om deze traumatische gebeurtenissen opnieuw te beleven. De commissaris-generaal beoordeelt de verklaringen van verzoeker niet volgens zijn bijzondere kwetsbaarheid (*Ibid.*).

Omdat minderjarigen traumatische gebeurtenissen anders ervaren en verwerken moet aan hen, en zeker aan niet-begeleide minderjarigen zoals verzoeker ten tijde van zijn verzoek, een ruim voordeel van de twijfel toegekend worden (*Ibid.*). Verzoeker heeft geantwoord op de vragen volgens zijn beste mogelijkheden. Dat hij het antwoord op bepaalde vragen niet wist, betekent niet dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zijn. Het toont enkel aan dat verzoeker een andere kijk heeft op de problemen die hij heeft ervaren toen hij minderjarig was. Zoals het UNHCR bepaalt, moet de vrees voor vervolging voor een volwassene en voor een minderjarige anders worden beoordeeld. Een minderjarige zal omwille van zijn immaturiteit, zijn afhankelijkheid van volwassenen en zijn emotionele ontwikkeling gebeurtenissen anders ervaren. Uiteraard bepaalt dit mee zijn vrees voor vervolging (*Ibid.*).

Het is opvallend dat verzoeker op 10 mei 2018 meerderjarig werd verklaard en vervolgens op 30 mei 2018 een eerste keer werd opgeroepen voor zijn persoonlijk onderhoud. Het kan, gezien bovenstaande aanbevelingen van UNHCR niet dat de commissaris-generaal hiermee de ruimere appreciatiemarge tracht te omzeilen, zeker gezien verzoeker op het ogenblik van de eerste vervolgingsfeiten nog zeer jong was. Verzoeker was slechts 11 jaar oud. In het licht van deze informatie vraagt verzoeker een andere lezing van zijn verklaringen.

Wat duidelijk naar voor komt in de bestreden beslissing, is dat de commissaris-generaal verwachtingen heeft over hoe verzoeker zich moet gedragen. Zo vindt hij dat verzoeker op de hoogte moest zijn van de problemen met de taliban door de werkzaamheden van zijn broer of van de namen van de lokale leiders van de taliban. Deze houding strookt niet met de verplichting om traumatische gebeurtenissen uit het perspectief van het kind te beoordelen. Het dient nogmaals herhaald te worden dat verzoeker slechts 11 jaar oud was op het moment van de eerste traumatische gebeurtenissen. Daarnaast vindt verzoeker het vreemd dat de taliban na 4 jaar het gezin plots weer bedreigd.

De vraag dient hier gesteld te worden of eender welke volwassene wel zicht heeft op de motieven van de taliban om iemand plotsklaps te bedreigen. De terreurbeweging heeft de ganse bevolking in zijn grip en bedreigt ze onafgebroken. Daarnaast is het volgens de commissaris-generaal vreemd dat verzoeker zich pas bij het tweede interview herinnerde van wie de dreigbrief afkomstig was. Dit is op zich weinig bevreemdend aangezien de stress van het interview, de vlucht en de hervestiging in België een indruk nalaat bij elke persoon, en zeker bij een minderjarige.

Ten slotte twijfelt de commissaris-generaal aan de geloofwaardigheid van verzoeker omdat hij geen details kan geven over zijn reisweg. Nochtans heeft verzoeker verklaard tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat de volledige reis voor hem geregeld was. Dit is niet verwonderlijk aangezien hij op het moment van vertrek uit Afghanistan nog steeds minderjarig was. Het was bovendien een zeer akelige ervaring voor verzoeker, aangezien hij gescheiden werd van zijn ouders en hij ondertussen bedreigd werd. Hij verwijst naar zijn verklaringen (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 9, p. 18-20).

Over (ii) zijn sociaal netwerk licht verzoeker toe dat er rekening moet worden gehouden met het afgesloten leven dat hij leidde in Afghanistan en dat zijn verklaringen niet simpelweg als ongeloofwaardig mogen worden afgedaan.

Nochtans heeft verzoeker meermaals gezegd dat zijn gezin afgezonderd leefde van de buitenwereld omwille van de problemen met de taliban door de werkzaamheden van de broer. Om veiligheidsredenen verhuisde het gezin vaak en verzoeker mocht van zijn vader geen contacten hebben met leerlingen buiten de schooluren. Verzoeker heeft sinds zijn elf jaar geen ander leven gekend dan een afgesloten en ondergedoken leven. Zijn ouders verboden hem al van jongs af aan om contacten te onderhouden met anderen omwille van veiligheidsredenen, dus kan het niet verwonderen dat verzoeker geen sociaal netwerk durfde uitbouwen. Hij citeert uit zijn afgelegde verklaringen (*Ibid.*, p. 6, 12-17).

Betreffende (iii) de rekrutering door en vrees voor de taliban, verklaarde hij dat zijn vader bedreigd en afgeperst werd door de taliban. De terreurgroep vroeg een riant bedrag omdat het gezin zeer welgesteld is naar Afghaanse normen (*Ibid.*, p. 10). Het is niet verrassend dat de taliban zich richt tot rijke gezinnen, aangezien de taliban bijkomende financiële bronnen steeds kan gebruiken (verzoekschrift, stukken 4-6). De welgesteldheid van het gezin, in combinatie met de jonge leeftijd van verzoeker zorgen er volgens het UNHCR voor dat verzoeker een groot risico loopt om gerekruteerd te worden door de taliban (verzoekschrift, stuk 3). Daarnaast kan verzoeker beschouwd worden als politiek dissident omdat hij zijn lot van gedwongen rekrutering probeert te ontlopen (*Ibid.*).

- In een tweede middel acht verzoeker volgende bepalingen geschonden:

*“Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;
Schending van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet;
Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève;
Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.”*

Verzoeker synthetiseert dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn specifieke, kwetsbare profiel. Hij is op grond van zijn leeftijd een jongeman *“of potential fighting age”*. Bovendien loopt hij een bijkomend risico omdat hij uit een welgesteld gezin komt. Dit profiel leidt ertoe dat hij wordt gevisieerd door de taliban om hen te vervoegen.

Hij licht verder toe dat het van uiterst belang is dat de individualiteit van verzoeker in acht genomen wordt en dat ook de context waar verzoeker zich in bevindt in rekening wordt genomen. Hij verwijst naar en citeert artikel 4, derde lid, c) van de *“Kwalificatierichtlijn”* dat stelt dat bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming onder meer rekening moet worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd.

Het is opvallend dat de bestreden beslissing volledig voorbijgaat aan de UNHCR's *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 en de hierin uitvoerig uitgewerkte *‘Potential Risk Profiles’*. Volgens het UNHCR loopt een persoon als verzoeker, zelfs los van zijn persoonlijk vluchtrelaas, een groot risico gedwongen te worden gerekruteerd door de taliban, naast de reeds bestaande risico's als gevolg van zijn persoonlijk conflict met hen (verzoekschrift, stuk 7).

Bovendien komt verzoeker uit een welgesteld gezin. Zoals reeds werd uiteengezet, creëert de economische klasse van verzoeker een bijkomend risico. De taliban is steeds op zoek naar bijkomende fondsen en dit trachten ze te halen bij welgestelde personen. Aan de vader van verzoeker werd 80.000 dollar gevraagd (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 9, p. 10; verzoekschrift, stuk 4).

Over het risico dat verzoeker loopt om ook door pro-regeringstroepen te worden ingelijfd wordt zelfs op geen enkele wijze gemotiveerd.

- In een derde middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

*“Schending van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet;
Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.”*

Minstens zou verzoeker in aanmerking moeten komen voor subsidiaire bescherming. Gezien de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan, en de provincie Nangarhar in het bijzonder, loopt verzoeker een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing motiveert dat de commissaris-generaal over een appreciatiemarge beschikt bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in de regio van herkomst. Voor burgers uit Jalalabad is er, volgens de bestreden beslissing geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Echter kan betreffende de veiligheidssituatie in Jalalabad niet gesteld worden dat de situatie veilig is (verzoekschrift, stuk 8).

De bewering dat enkel high-profile doelwitten worden gevisieerd, wordt niet gestaafd door andere bronnen. Burgers worden veelvuldig het slachtoffer van aanslagen. In een nieuw rapport van UNAMA bevestigt de VN-organisatie dat het aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld is gestegen (verzoekschrift, stukken 9-11).

Ondertussen probeert Islamitische Staat zijn machtspositie in het oosten van het land te bestendigen. Daarom pleegt de terreurbeweging met de regelmaat van de klok aanslagen (verzoekschrift, stuk 12).

UNAMA heeft na deze aanslag zijn diepe bezorgdheid geuit over het toenemende geweld. De organisatie merkt bovendien dat het geweld is geëscaleerd naar aanleiding van de parlementaire verkiezingen van eind oktober 2018 (verzoekschrift, stuk 13).

Het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken (hierna: EASO) heeft in juni 2018 nog een ontluisterend nieuw rapport over de veiligheidssituatie in Afghanistan gepubliceerd. Het rapport is de eerste in zijn soort waarbij het tracht een richtlijn te bieden aan alle Europese lidstaten betreffende de beoordeling van de verzoeken tot internationale bescherming door burgers van Afghaanse origine.

In het rapport bevestigt EASO het permanente veiligheidsgevaar voor de burgers in het ganse land, maar erkent het ook de diverse regionale verschillen. Zo zijn er regio's waar het niveau van willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers slechts een beperkt aantal individuele redenen moet aantonen opdat ze in aanmerking zouden kunnen komen voor subsidiaire bescherming. De provincie Nangarhar, waarin Jalalabad gelokaliseerd is, wordt door EASO beschouwd als uitermate gevaarlijk omdat het

willekeurige geweld een bijzonder hoge menselijke tol eist (verzoekschrift, stuk 14). Jalalabad is momenteel geen veilig regio om naartoe te sturen.

In UNHCR's "Guidelines" van 30 augustus 2018 omschrijft de organisatie het conflict in Afghanistan als een niet-internationaal gewapend conflict, waarbij de situatie blijft verslechteren.

Het land heeft een impasse bereikt omdat het geen oplossing lijkt te vinden voor de veiligheidsproblemen, de politieke en economische problemen (verzoekschrift, stuk 7).

Zo slaagt het land er niet in om vredesonderhandelingen op te starten en te voeren met de taliban, die nog steeds het land terroriseert en zelfs de macht heeft over meer dan 40% van alle districten in het land (verzoekschrift, stukken 7 en 15).

Ondertussen heeft de taliban in april 2018 een nieuw offensief gelanceerd waarmee ze haar blijvende aanwezigheid en haar continue bedreiging toont. Ze toont met veel machtsvertoon dat het niet inboet aan invloed of aan kracht. Volgens het UNHCR had de taliban begin dit jaar de controle over bijna de helft van alle districten in Afghanistan. Haar macht is alweer toegenomen en dit maakt ze duidelijk door haar aanslagen op te drijven (verzoekschrift, stuk 16).

Het stijgend aantal burgerslachtoffers in Afghanistan is ook te wijten aan de opkomst van Islamitische Staat (verzoekschrift, stukken 7, 17-19). Islamitische Staat toont zich weerbaar en tracht zijn machtspositie te bestendigen. Zijn aanwezigheid bedreigt de reeds zorgwekkende veiligheidssituatie en vormt bijgevolg een bijkomende motivatie voor meer behoedzaamheid in de beoordeling van het veiligheidsrisico. Islamitische Staat zet namelijk de huidige machtsverdeling onder druk, waardoor het zijn aanvallen in eerste instantie richt tot de taliban die de grootste hindernis vormt voor de oprichting van een Kalifaat. De concurrentie tussen beide terreurbewegingen heeft een brute spiraal van geweld ontketend dat het vredesproces belemmert, en de leefbaarheid voor de burgers in de regio aanzienlijk doet verminderen. Helaas eist deze toenemende rivaliteit voornamelijk haar tol van de burgers. Volgens de Verenigde Naties zijn de eerste 6 maanden van 2018 de meest dodelijke geweest sinds de organisatie de balans is begonnen bijhouden vanaf 2009.

Sinds de terugtrekking van de internationale troepen in 2014 is het gewapend conflict duurzaam verhevigd (verzoekschrift, stuk 7). Nochtans lijkt uit het gebrek aan (inter)nationale verslaggeving dat de situatie wel is verbeterd. Dit gebrek is te wijten aan de jarenlange onveranderlijke gewelddadigheid van het conflict. Uiteraard creëert dit een vertekend beeld, want er kan moeilijk beweerd worden dat het land veilig is gezien bovenstaande informatie (verzoekschrift, stuk 20).

Bovendien heeft het EASO in zijn rapport van juni 2018 een risicoperceptie gemaakt over de veiligheidssituatie in Afghanistan omdat het conflict doelgericht geweld gebruikt tegen bepaalde groepen van personen. Verzoeker loopt volgens dit rapport een aanzienlijk risico om slachtoffer te worden van het conflict. Terugkerende personen, namelijk personen die een bepaalde periode in West-Europa hebben verbleven, vormen een risicogroep die in aanmerking komt voor een vluchtelingenstatus. Minstens zou verzoeker in aanmerking moeten komen voor subsidiaire bescherming, gezien EASO - net zoals het UNHCR - vaststelt dat de huidige situatie in Afghanistan te kwalificeren valt als "*intern gewapend conflict*", zoals bedoeld in artikel 15(c) van de "*Kwalificatierichtlijn*" (verzoekschrift, stuk 14).

Alleen al van januari 2018 tot augustus 2018 zijn er 19 988 veiligheidsincidenten geregistreerd. Ook uit het rapport "*General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul*", laatst geüpdatet op 11 september 2018, blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan (verzoekschrift, stukken 21-22).

Zoals reeds vermeld is het grootste gevaar in Afghanistan te wijten aan de politieke instabiliteit en de onmogelijkheid van de autoriteiten om de terreurbewegingen de taliban en Islamitische Staat te domineren. De rivaliteit tussen beide terreurbewegingen drijft het geweld in het land op (verzoekschrift, stukken 7 en 15).

Ook volgens de Belgische diplomatie is de veiligheidssituatie in Afghanistan zeer problematisch en worden de reizen ten zeerste afgeraden (verzoekschrift, stuk 23).

Uit deze informatie volgt dat de algemene veiligheidssituatie in geheel Afghanistan dramatisch is geworden. Dit op zodanige wijze dat subsidiaire bescherming zich opdringt voor alle personen die hun Afghaanse nationaliteit kunnen bewijzen.

Bovendien is de interpretatie van de commissaris-generaal van de subsidiaire beschermingsstatus te beperkt. Hij focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Hij verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapende conflict met zich meebrengen. De levensomstandigheden blijven menonwaardig en verbetering lijkt niet snel in zicht gezien het snel evoluerende conflict. Het is op heden niet aangewezen om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt worden volgende documenten gevoegd:

- UNHCR's "Guidelines on International Protection no.8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" van 22 december 2009 (stuk 3);
- artikel "How the Taliban Gets Its Cash" van 6 december 2017 van huffingtonpost.com (stuk 4);
- artikel "When the Taliban Are at the Gates, a City Has One Choice: Pay Up" van 7 mei 2018 van nytimes.com (stuk 5);
- artikel "Afghanistan's 3rd Special Operations Kandak Pursues Taliban in Uruzgan Province" van 24 augustus 2018 van NATO van rs.nato.int (stuk 6);
- UNHCR's "Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 (stuk 7);
- COI Focus "Afghanistan – veiligheidssituatie Jalalabad" van 20 februari 2018 van Cedoca (stuk 8);
- artikel "Unama Reports Spike in Civilian Casualties From IEDs" van 7 oktober 2018 van tolonews.com (stuk 9);
- artikel "Minstens 32 doden bij zelfmoordaanslag op betogers in Afghanistan" van 11 september 2018 van demorgen.be (stuk 10);
- artikel "Death toll in Afghanistan suicide attack rises" van 12 september 2018 van thenational.ae (stuk 11);
- artikel "Islamic State takes credit as suicide attack kills at least 13 at Afghan election rally" van 3 oktober 2018 van japantimes.co.jp (stuk 12);
- artikel "Afghanistan: UNAMA expresses concern over level of violence in election campaign period" van 3 oktober 2018 van indiablooms.com (stuk 13);
- EASO-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van juni 2018 (stuk 14);
- artikel "Why Afghanistan is more dangerous than ever" van 14 september 2018 van bbc.com (stuk 15);
- artikel "Taliban Demonstrates Resilience With Afghan Spring Offensive" van 2 juni 2018 van jamestown.org (stuk 16);
- artikel "Aantal burgerdoden in Afghanistan loopt op, ook vandaag weer aanslag" van 15 juli 2018 van nos.nl (stuk 17);
- artikel "Islamic State a deadly Force in Kabul" van 6 april 2018 van jamestown.org (stuk 18);
- artikel "How the Islamic State got a foothold in Afghanistan" van 21 maart 2018 van washingtonpost.com (stuk 19);
- artikel "Afghan leader's offer to Taliban is a last-ditch gamble for peace" van 28 februari 2018 van theguardian.com (stuk 20);
- Rapport "Afghanistan Context analysis" van 11 oktober 2018 van ngosafety.org (stuk 21);
- EASO-rapport "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul" van 11 september 2018 (stuk 22);
- Reisadvies Afghanistan van de Belgische Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken van diplomatie.belgium.be (stuk 23).

2.1.3. In een aanvullende nota van 20 november 2018 voegt de commissaris-generaal volgende documenten:

- EASO-rapport "Afghanistan Security Situation - Update" van mei 2018 (stuk 1);
- EASO-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van juni 2018 (stuk 2).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft, meent verzoeker dat geen rekening werd gehouden met zijn kwetsbaarheid als minderjarige, dat zijn verzoek op een kindvriendelijke manier moest worden beoordeeld, dat van hem geen gedetailleerde verklaringen kunnen worden verwacht als van een volwassen persoon en dat hem een ruim voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Zelfs indien uitdrukkelijk rekening wordt gehouden met het feit dat verzoeker als minderjarige België is binnen en hij tot 10 mei 2018 onder voogdij stond, stelt de Raad vast dat verzoeker op het ogenblik van het eerste persoonlijk onderhoud wel al meerderjarig was geworden. Daarom kunnen van hem toch voldoende doorleefde verklaringen worden verwacht over de problemen die hem hebben gedwongen om zijn land van herkomst te verlaten. Daarbij heeft de commissaris-generaal oog gehad voor het feit dat verzoeker destijds nog een kind was. Bovendien heeft de bestreden beslissing terecht rekening gehouden met verzoekers oudere broer die sinds september 2012 de vluchtelingenstatus geniet in België, omwille van een bepaald profiel dat hij aannemelijk wist te maken. In dit geval kan er worden verwacht dat verzoekers familie hem beter zou inlichten over de problemen die zijn broer en zijn familie zouden hebben, zeker gezien zijn broer, net als verzoeker, Afghanistan zou hebben verlaten omwille van dezelfde problemen met de taliban. Het loutere feit dat verzoeker op 10 mei 2018 meerderjarig werd en op 30 mei 2018 zijn eerste persoonlijk onderhoud heeft afgelegd, betekent niet dat de commissaris-generaal heeft getracht om “*de ruimere appreciatiemarge*” “*te omzeilen*”. Gelet op verzoekers overige verklaringen die worden betrokken in de argumentatie van de bestreden beslissing, is het inderdaad vreemd dat de taliban na vier jaar plots het gezin weer bedreigd.

Ook de tegenstrijdige en inconsistente verklaringen over de afzender van de dreigbrief tijdens het eerste en het tweede persoonlijk onderhoud kunnen niet worden afgedaan als louter gevolg van de stress van het CGVS-interview, de vlucht en de hervestiging in België, omdat de tegenstrijdigheden frappant zijn. Een verwijzing naar verzoekers minderjarigheid op het ogenblik van het eerste en het tweede persoonlijk onderhoud, kan uiteraard niet worden bijgetreden.

Zelfs van een verzoeker die minderjarig was op het ogenblik dat hij vanuit Jalalabad, in Afghanistan naar Iran vluchtte en zijn reis vanuit Iran alleen verderzette naar België, en op dat ogenblik naar eigen zeggen 16-17 jaar oud zijn, kan worden verwacht dat hij meer doorleefde verklaringen kan geven. Verzoeker laat uitschijnen dat hij geen details kan weten over zijn reisweg, maar hij slaagde er niet in om naast Nimroz een plaatsnaam op te noemen op de route die hij in Afghanistan heeft afgelegd. Hij herinnerde zich geen enkel dorp, stad of provincie. Gelet op het feit dat verzoeker tijdens zijn verblijf in Jalalabad gedurende jaren naar dezelfde privé-school ging, overtuigen verzoekers verklaringen ook op dit punt niet.

Wat het betoog over verzoekers netwerk betreft, geeft verzoeker aan dat hij niet akkoord gaat met de motivering van de bestreden beslissing dat het ongeloofwaardig is dat hij geen enkel netwerk zou hebben in Jalalabad. Een loutere herhaling van zijn verklaringen hierover doet echter geen afbreuk aan de omstandige motivering dat dit niet geloofwaardig is omdat verzoeker en zijn familie gedurende vijf jaar in Jalalabad hebben gewoond, zijn vader er een handelszaak heeft en verzoeker er onafgebroken naar dezelfde privé-school is gegaan.

Verzoekers toelichting dat de mogelijke rekrutering en afpersing door de taliban wel degelijk overeenstemt met de algemene informatie die beschikbaar is over Afghanistan, werpt geen ander licht op de verklaringen van verzoeker die op dit punt niet aannemelijk zijn. De bestreden beslissing motiveert omstandig over het element dat verzoeker een profiel heeft van ‘*potential fighting age*’ en uit een welgestelde familie komt. Het verzoek om internationale bescherming moet immers individueel worden onderzocht, op basis van de eigen merites, waarbij een voorgehouden algemene risicoprofiel op zich onvoldoende is om een gegronde vrees voor vervolging te kunnen aannemen. Dit blijkt ook nog steeds het standpunt van UNHCR’s “*Guidelines*” van 30 augustus 2018. Waar in het verzoekschrift voor het eerst wordt geponeerd dat verzoeker ook rekrutering vreest van pro-regeringsgezinde troepen, merkt de Raad op dat hij dit laattijdig aanvoert en op geen enkele wijze staft, zodat dit niet aannemelijk wordt gemaakt.

Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat hij zich in wezen beperkt tot het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, overgenomen door de Raad:

“Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Voorafgaand dient opgemerkt dat aan uw broer S. A. J. zes jaar geleden de vluchtelingenstatus werd toegekend louter op basis van zijn profiel als verslaggever bij Shamshad TV. Elk verzoek om internationale bescherming dient evenwel beoordeeld te worden op zijn eigen merites.

Wat u persoonlijk betreft dient erop gewezen te worden dat de door u aangehaalde vluchtmotieven geenszins weten te overtuigen.

Vooreerst blijkt uw kennis over de taliban aanwezigheid in de regio's waar u gewoond hebt, zo goed als onbestaande. Zo kan u geen specifieke leiders noemen van de taliban uit Jalalabad of Nazyan, de twee plaatsen waar u gewoond heeft. U slaagt er zelfs niet in om een naam van een leider van de taliban in het algemeen te noemen (CGVS I, p. 23). Er kan nochtans aangenomen worden dat als de taliban zo actief zijn in uw regio als u beweert en jullie persoonlijk problemen hebben met hen, u de namen van hun leiders tenminste moet gehoord hebben. Ook over de beweerde aanval op jullie woning in Nazyan omwille van het werk van uw broer legt u slechts beperkte verklaringen af. U weet bijvoorbeeld niet of er ooit een onderzoek is gevoerd naar aanleiding van deze aanval (CGVS I, p.24). U verklaart dat de taliban na deze aanval twee keer per week rondkwamen in het dorp op zoek naar uw broer. Ze zouden echter niet teruggekeerd zijn naar jullie woning om uw broer te zoeken. Het is weinig aannemelijk dat de taliban actief op zoek zouden gaan naar uw broer, zelfs tot twee keer per week, zonder naar zijn eigen huis te gaan (CGVS I, p. 24). Zelfs al was u destijds nog een kind kan er toch verwacht worden dat uw familie u beter zou hebben ingelicht over bovenstaande. Zeker gezien zowel u als uw broer het land zouden verlaten hebben omwille van problemen met de taliban.

Wat betreft uw problemen met de taliban in de stad Jalalabad dient opgemerkt dat het bevreemdend is dat ze jullie plotsklaps na vier jaar een dreigbrief zouden sturen. Hiernaar gevraagd antwoordde u dat jullie aanvankelijk vaak verhuisden, ondergedoken leefden en dat ze kwamen toen jullie gedurende een langere tijd op dezelfde plaats woonden. Gezien uw vader, zolang u zich kunt herinneren, werkte in het kantoor van zijn eigen handelszaak in het centrum van de stad Jalalabad en u tijdens jullie verblijf in Jalalabad onafgebroken dezelfde privéschool in de stad bezocht, is het niet aannemelijk dat ze jullie daarvoor niet hadden kunnen vinden en dat jullie ondergedoken leefden in de stad (CGVS I, p. 7 en CGVS II, p. 5). Bovendien zijn ook uw verdere verklaringen over uw levensomstandigheden in de stad Jalalabad niet geloofwaardig. U kon enkele schoolvrienden opnoemen, maar stelde dat u hen louter op school zag, u mocht geen vrienden maken met andere mensen van uw ouders. U zag uw vrienden nooit na school en u weet niet waar ze wonen (CGVS I, p. 16). Ook over uw burens kon u weinig vertellen. U verklaarde niemand te kennen vanuit uw buurt, op uw buurman G. A. na. Gevraagd naar jongens van uw leeftijd uit uw buurt, zegt u dat u ze soms zag maar dat u ze niet mocht contacteren (CGVS I, p. 17). U slaagde er eveneens niet in namen te noemen van vrienden van uw ouders. U kende zelfs de naam niet van de handelspartner van uw vader. U heeft nooit de namen gehoord van de vrienden van uw vader (CGVS I, p. 17). U verklaart louter dat er, op uw zussen en hun familie na, niemand bij u thuis op bezoek kwam (CGVS I, p. 17). Aangezien u verklaart bijna vijf jaar in de stad Jalalabad te hebben gewoond en uw vader een handelszaak heeft, kan het niet overtuigen dat u geen enkel netwerk zou hebben in Jalalabad (CGVS I, p. 16-17). Hoe de taliban dan uiteindelijk te weten kwam waar jullie woonden wist u trouwens ook niet te zeggen. U stelde dat het voor hen niet moeilijk is om iemands adres te vinden, hetgeen uiteraard niet verklaart waarom ze jullie na vier jaar plots begonnen te bedreigen omwille van de beroepsactiviteiten van uw broer in het verleden (CGVS II, p. 5).

Bovendien kunnen uw verklaringen over de door u voorgelegde dreigbrieven evenmin overtuigen. Toen u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud gevraagd werd van wie de eerste dreigbrief afkomstig was, moest u het antwoord schuldig blijven en u stelde dat u niet wist wie de brief ondertekende (CGVS I, p. 25). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud vermeldde u echter spontaan dat de persoon die jullie de brief gaf Z. G. heette (CGVS II, p. 5). Het is trouwens ook opmerkelijk dat u helemaal niet op de hoogte bleek te zijn van de inhoud van de tweede dreigbrief (CGVS I, p. 27). Gevraagd wat u gehoord hebt over de inhoud van deze brief verklaart u aanvankelijk dat u niet kan lezen (CGVS I, p. 27). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verduidelijkt u dat u wel kan lezen maar dat u het handschrift niet kan lezen. Hoe dan ook mag van iemand die een verzoek doet om internationale bescherming verwacht

worden dat hij op de hoogte is van de inhoud van de stavingsstukken die hij zelf voorlegt. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de brief helemaal niet onleesbaar is, zoals u wil laten uitschijnen.

Bevreemdend is ook dat de taliban u wilde rekruteren terwijl uw broer in het verleden reeds geweigerd had om met hen samen te werken. Gevraagd of het sturen van dreigbrieven de gangbare manier is van rekruteren door de taliban, stelde u louter dat de taliban rijke mensen brieven stuurt om naar geld of hun kinderen te vragen.

Gevraagd of de taliban nog op een andere manier rekruteren, zegt u dit niet te weten (CGVS I, p. 25 en 26 en CGVS II, p. 11). U hebt geen weet van andere jongens die gerekruteerd werden door de taliban (CGVS I, p. 26 en CGVS II, p. 11). Gevraagd waarom de taliban u eerst schriftelijk zou proberen te rekruteren en u daardoor de kans gaf om te vluchten, repliceerde u dat ze geld vroegen, u wilden te pakken krijgen en dat u niet wist waarom ze het op die manier deden. U herhaalde tevens dat ze 80.000 dollar eisten, een buitensporig hoog bedrag (CGVS I, p. 22 en CGVS II, p. 5). Bovendien stroken uw verklaringen over de rekruteringspoging van de taliban niet met de informatie van het CGVS. Hieruit blijkt immers dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op de lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen.

Bijkomend dient opgemerkt dat u zeer vage verklaringen aflegt over uw reisweg. U slaagt er niet in om een plaatsnaam op te noemen op de route die u in Afghanistan heeft afgelegd. U weet enkel dat u reed naar Nimroz. U herinnert zich geen enkel dorp, stad of provincie die u bent doorgekomen op weg van Jalalabad naar Nimroz (CGVS, p. 19). Geopperd dat u toch de naam van steden moet gehoord of gezien hebben op uw route, zegt u dat er veel provincies waren maar dat u niet kon vragen welke dit waren. U wordt nog tweemaal aangespoord om plaatsnamen op uw route naar de grens op te noemen, u moet het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 19). De kaart waarover het CGVS beschikt toont nochtans verschillende grote steden aan, zoals de hoofdstad Kaboel, Ghazni, Qalat in Zabol en Kandahar, die op deze route liggen. Dat u dergelijke vage verklaringen aflegt over uw reisweg uit Afghanistan vanuit Jalalabad doet verder twijfelen aan de omstandigheden waarin u uit Afghanistan zou zijn vertrokken.

Tot slot dient opgemerkt dat uw advocaat tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (CGVS I, p. 28) en in het schrijven van 31 mei 2018 aanhaalde dat u het profiel heeft van 'potential fighting age' en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan vrijwel zeker zal gerekruteerd worden door de taliban. Hiermee geconfronteerd verwees u naar bovenvermelde problemen met de taliban (CGVS II, p. 11). Nadat u verschillende malen werd gevraagd waarom de taliban net u zou willen rekruteren, los van de door u aangehaalde problemen, antwoordde u dat de financiële situatie van uw familie goed is en dat de taliban dergelijke personen viseert omdat ze geld willen krijgen (CGVS II, p. 11 en 12). Uit uw verklaringen blijkt echter geenszins dat u een persoonlijk risico loopt op rekrutering door de taliban. U geeft immers helemaal geen zicht op de financiële situatie van uw familie. Zo weet u niet wat het maandelijks of jaarlijks inkomen was van de handelszaak van uw vader, enkel uw vader en broer zouden dit weten (CGVS II, p. 12). Er kan verwacht worden dat u hier toch enig idee van zou hebben zeker gezien uw broer hier in België verblijft. Hoeveel gronden uw vader bezit en hoeveel deze waard zijn weet u trouwens evenmin (CGVS II, p. 7). Gevraagd om meer duidelijkheid te verschaffen over uw financiële situatie in Afghanistan kon u enkel zeggen dat jullie auto's hadden en alles wat jullie nodig hadden. Gevraagd wat u dan had dat uw klasgenoten bijvoorbeeld niet hadden, moest u het antwoord schuldig blijven en dit omdat u hen enkel zag op school en niets wist over hun families (CGVS II, p. 12). Deze uitleg is echter allerm minst aannemelijk. Het Commissariaatgeneraal benadrukt tevens dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)" behoort. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van april 2016. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group of other relevant grounds."

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven.”

“De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande niets wijzigen. Met betrekking tot de klachtenbrief en de dreigbrieven moet worden vastgesteld dat uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat.

Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas op te heffen. Uw taskara bevestigt uw identiteitsgegevens en herkomst, welke in deze beslissing niet ter discussie staan. De opmerkingen van uw advocaat werden hierboven reeds besproken.”

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts maakt verzoeker met zijn algemene, vage en ongestaafde betoog niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar de stad Jalalabad met socio-economische of humanitaire moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. In het dossier van verzoeker zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie suggereren.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's *“Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan, doch de Raad stelt vast, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu werd in de bestreden beslissing omstandig en pertinent gemotiveerd waarom verzoekers nood aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan de hand van de veiligheidssituatie in Jalalabad moet worden beoordeeld. Verzoeker betwist deze motivering niet in zijn verzoekschrift en bevestigt de beoordeling in de bestreden beslissing dat verzoekers nood aan subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient beoordeeld te worden aan de hand van verzoekers regio van herkomst, Jalalabad.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt: *“Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Jalalabad te worden beoordeeld.*

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad.

Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De informatie waarnaar in deze beslissing wordt verwezen, werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd."

De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt.

Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. De bij onderhavig verzoekschrift gevoegde informatie is deels dezelfde als deze waarop bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot Jalalabad is gebaseerd en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de in het administratief dossier aanwezige informatie.

Waar verzoeker het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van België citeert, wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Afghanistan reizen en niet slaat op Afghaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker, doch vormt geen leidraad voor de instantie die belast is met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin het verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt verder geen enkel concreet element aan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP